Gunilla Witt Dans & Poesi

1997-2007

Moder i dina händer överlämnar jag min skit (2002)
Fotograf: Kari Jantzen

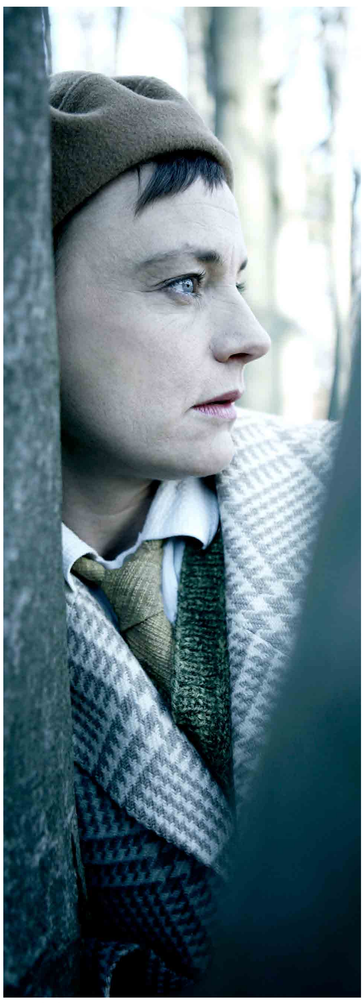

Karins krig (2007)
Fotograf: Kari Jantzen

Mor och dotter i tveeggat möte

Svenska Dagbladet måndag 23 september 2002

En svindlande och skön tidsresa

DANS

ATALANTE, GÖTEBORG:
Moder i dina händer överlämnar jag min skit
KORÖGRAFI, TEXT: GUNILLA WITT
MUSIK: MIKLAIS PETZIN
SCENBILD: CARINA SÄLAN-ÖNGEN
LJUSDESIGN: ANN-MARGRET CLAESSON
MEDV: ANNA BRYTTNER, MARIE FRIKSSON

Fadar, i Dina händer överlämnar jag min skit. Det är titeln på en dans av dansaren och koreografen Anna Westberg. Skuldbeläggande och konfrontation? Alls icke. Gunilla Witts delmoda i snart pensionersåldrarna av en efterlevnadande tum, vilsen i sitt ensamhetsrum, gränsgångar ser sin mors händer i sina egna och erfar att tiden, mitt i tunn, rynnnet blåk det som varit och det som skall komma. Jag blir ett levande minne av min mor.

Verket utgår det ifrån i trilogin De dödas dansterna, mänme döpt som hälsning till Nietzs. I olika dansföreställningar undersöker Witt en kvinnlig dansare i olika situationer, mundo infernorum till mannen, modern och fadern. I Hetera verket. Ser tänker hon, var mannen passde och kvinnan skälv i sitt bländande och kontakträlande med hans healtna kikemen.

Det är ett verk som i tonen allvarligare, tungsut längsammare. Så utspelar sig nästan hela ett ej i en äkrsing, som ger klang åt Niklas Bydälen komponisks ljudbild. Spröd metall och dropparade sattes: hårt och mjukt i förening – som en relation eller ett kyssbopp. Föreställningen börjar dock i ljus. Det är en dansare som Anna Westberg, dotter hur varit på dess och studsar energiskt i sängen innan längtan efter modern tvingar på som en fysisk förminskning. Hon ser sina händer, smutskar på kroppen, slickar dem. Om och om igen formar händerna en skål och gör en droppen. Ur mellanrummet mellan dansen framträdande mitemet av modern.

Ingrid Eriksson kroppe har 79 årsringar, Anna Westbergs har 23. Ändå lite de just genom den fysiska konvergensen varandra. Vi ser ett kroppsligt möte av det vindlande tidsmen i en och samma scen. Ett tickande lyd förutsätter kändsler av upplöst tid. En timerva tar varandras plats under sängen. Det finns en ömhet i det som att vagga eller en man att bestryma mod, som fick han inte plats med lan leriusmiria.

Vietje berörsing är laddad, ram av ömhetsmyter. Det finns en tid gängen fromfäles dierär av Anna Westberg. Mir ökänd ett skitt som livomsat upplevelsen. Samtidigt kan orden kasta lysnanen mellan remsmiriks tvisteförutsätt o och inlednlenk "Sokmaderdelldi ett ett ett ett de dopmiriks över mitt hoaxa."

Men fnanfäle alle är Moder en föreställning som hårs av en starck integritet och närvaro. Sent skall det ske, det skall ske, det skall ske. Clausens dygnrollfunde: Jag i rommet där mor och dotter förflyttar sig över en imaginär bäck med hjälp av kuddar. Längsamt ska det ske, det skall ske, det skall ske enden synphins at se synliiii